

4112

Sjön suger, sa bagaren, gick över bron.

Man tar vad man har, sa käringen, torka bordet med katten.

Strid på liv och död, sa knekten, ramla i myrstacken.

Da ryser i me, sa pågen, naur han geck i hasled.

Både ynkeligt och löjligt, sa länsman, när han snöt sig och fick
näsan i näven.

Gör desamma bara det går, sa plåtslagaren, ramla ner från
taket.

Mod ger makt, sa käringen, stängades med tjuren.

Da dära geck mä knep, sa skraddaren, när hönan rände ikull nom.

Har ingen bråska, sa han som åd löskokta ägg mä fällekniv.

Skutan ä ny men berget ä gammalt, sa skepparen, stötte på grund.

Du förstår väl sköj, sa käringen, vre nacken å tocken.

Far ä hemma här, han får ligga var han vill, sa käringen, när
gubben ramla i brönnen.

Jämt skägg, sa barberaren, när han raka katten.

Inte värt o va rädd för röttor, sa pian, bar katten i knäppe-
jeren.

1
Skene

Villands, V. och Å.

Göinge kärales.

H. Jonsson

1934.

2 sid.

4112

Da ä petet arbe dätta mä, sa kåstamagaren te klockemagaren.

Da ante me, sa Reuter, när han ble utsparkad.

Lide men välment, sa åkaren, gav hästen bakelser. *

Friskt vär i stan, sa han som frös najsan å se mesömmarsdan.

Da kommer igen, sa käringen, närhon fora grisen mä fläsk.

* Minne var av yngre döttern. Verkar ha
majord!

2.

Skane

Villands, Å. 1811.

Goinge hästen

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV